

Arrest

nr. 192 182 van 19 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 september 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van dezelfde datum (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. WIBAULT, die loco advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 14 maart 2010 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Op 4 april 2011 ontvangt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 14 september 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: D. (...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Nador

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken,

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Ze heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 04.04.2011. Er is dus een risico op onderduiken.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Ze heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 04.04.2011. Er is dus een risico op onderduiken.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van

minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Ze heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 04.04.2011. Er is dus een risico op onderduiken.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel”

1.4. Op 13 september 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) waarvan verzoekster op 14 september 2017 in kennis wordt gesteld. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 14 september 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw die verklaart te heten(1):

Naam : D.(...)

voornaam : S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Nador

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: o 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Ze heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 04.04.2011. Er is dus een risico op onderduiken.

Voor deze reden wordt haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

o voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen de eerste bestreden akte, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat enkel gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens de schending aan van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel 'audi alteram partem', van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Naast een omstandige theoretische uiteenzetting, betoog verzoekster in essentie het volgende:

“(…) Il est incontestable que l'ordre de quitter le territoire (avec maintien en détention, assorti d'une interdiction d'entrée), qui a été notifié à la requérante, l'affecte négativement puisque cela signifie à tout le moins une interruption dans la vie familiale qu'elle mène avec son compagnon et le fils de celui-ci, et ce pour une durée indéterminée.

Si la requérante avait été interrogée par la partie adverse, elle aurait pu faire valoir des éléments d'ordre familial, et notamment sa relation stable avec Monsieur D.-I., en séjour illimité en Belgique. La relation du couple est sérieuse et est établie par plusieurs éléments joints en annexe.

(…)

La requérante a une place très importante au sein de la famille nucléaire que son compagnon forme avec son fils.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant; de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En n'ayant pas entendu le requérant qui aurait pu faire état d'une vie familiale en Belgique (compagne, enfants et famille élargie), la partie adverse n'a pas tenu compte de cette vie familiale.

Il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse ait tenu compte de la vie familiale du requérant, puisqu'il n'y est fait mention nulle part. La partie adverse a dès lors violé non seulement le principe général de droit Audi Alteram Partem ainsi que l'article 41 §2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, mais également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation des décisions administratives ainsi que l'article du CIDE. »

3.3.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

3.3.2.3. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: *“wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*.

Verzoekster betwist niet dat zij zich in dat geval bevindt.

Wat betreft de vermeende schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken

3.3.2.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM juncto artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd, niet. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van hechte en effectief beleefde persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

3.3.2.5. Verzoekster houdt voor dat zij een duurzame partnerrelatie heeft met dhr. D.-I., die over een onbeperkt verblijf in België beschikt, en dat deze partnerrelatie ernstig is en wordt aangetoond door verschillende elementen in bijlage.

De Raad stelt vast dat verzoekster 7 getuigenverklaringen toevoegt aan het verzoekschrift alsook een huurcontact op naam van dhr. D.-I.

Wat betreft een eventueel bewijs van samenwoning, stelt de Raad vast dat het huurcontract enkel op naam van dhr. D.-I. staat en geen enkele melding maakt van verzoekster. In het huurcontract staat het adres van het gehuurd appartement vermeld, te lokaliseren in 1080 Brussel (Molenbeek).

In het administratief dossier bevindt zich een administratief verslag vreemdelingencontrole dat werd opgesteld op 13 september 2017 door de lokale politie van Brussel (PZ Zuid) naar aanleiding van de interpellatie van verzoekster. Daaruit blijkt dat verzoekster werd gevraagd om het adres op te geven waar zij verblijft in België. Verzoekster vermeldde een adres in 1070 Brussel (Anderlecht).

Het adres dat verzoekster opgaf als haar verblijfsadres correspondeert aldus niet met het adres vermeld in het huurcontract waar dhr. D.-I. woont.

Aldus kan het voorgelegde huurcontract niet worden aangenomen als een bewijs van samenwoning. Verder merkt de Raad op dat verzoekster geen andere elementen voorlegt die een samenwoning aantonen, noch blijkt zulks uit het administratief dossier.

Verzoekster brengt nog 7 getuigenverklaringen aan die haar voorgehouden partnerrelatie met dhr. D.-I. attesteren.

De Raad merkt op dat getuigenverklaring nr. 6 enkel attesteert dat verzoekster een trouwe klant is van een bakkerij. Deze getuigenverklaring kan niet ernstig worden weerhouden als een bewijs van een partnerrelatie.

In getuigenverklaringen nrs. 4 en 8 wordt verklaard dat verzoekster en dhr. D.-I. onder hetzelfde dak leven. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt echter dat het verblijfsadres dat verzoekster opgaf naar aanleiding van de vreemdelingencontrole niet correspondeert met het verblijfsadres van dhr. D.-I.. Derhalve kan aan de getuigenverklaringen nrs. 4 en 8 geen geloof worden gehecht.

Getuigenverklaringen 3, 5 en 7 melden in gelijkaardige bewoordingen dat verzoekster sinds 2012 dan wel sinds 2013 een relatie heeft met dhr. D.-I. en dat verzoekster een correcte en respectvolle vrouw is. Deze getuigenverklaringen hebben een gesolliciteerd karakter zodat er weinig tot geen bewijskracht vanuit gaat. Bovendien zijn dit zeer korte stereotiepe verklaringen zonder al te veel details aangaande het bestaan van verzoeksters voorgehouden partnerrelatie waarbij tevens blijkt dat het aanvangspunt van de voorgehouden relatie dan weer eens in 2012 dan weer in 2013 wordt geplaatst. Hiermee wordt niet aangetoond dat de banden tussen verzoekster en dhr. D.-I. dermate hecht en effectief beleefd zijn dat er sprake is van een stabiele de facto partnerrelatie die valt onder het begrip "gezinsleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de getuigenverklaring van dhr. D.-I. zelf, stelt de Raad vast dat hij attesteert dat verzoekster zijn "metgezel" ('compagne') is sinds 2012, dat zij samen wonen, dat zij willen trouwen en dat hij zich geen leven zonder haar kan voorstellen.

De Raad wijst er nogmaals op dat het verblijfsadres dat verzoekster opgaf naar aanleiding van de vreemdelingencontrole niet correspondeert met het verblijfsadres van dhr. D.-I. Verder wordt nergens aangetoond noch blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster samenwoont met dhr. D.-I. Deze vaststellingen halen de getuigenverklaring van dhr. D.-I. dan ook onderuit.

Bovendien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat verzoekster geen melding heeft gemaakt van familieleden in België noch van haar voorgehouden partnerrelatie, hoewel zij in het kader van dit administratief verslag vreemdelingencontrole, die voorafging aan de bestreden beslissing, in de gelegenheid werd gesteld om een aantal elementen aan te brengen met betrekking tot de redenen voor haar verblijf in België en haar gezinsleven.

Ter terechtzitting meldt de raadsman van verzoekster dat voor haar identificatie gebruik werd gemaakt van identiteitsdocumenten die zij heeft voorgelegd in het kader van een aanvraag van verklaring van wettelijke samenwoning. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier enkel blijkt dat een aanvraag om verklaring van wettelijke samenwoning werd ingediend op 16 februari 2011 en dat deze door de bevoegde gemeente werd geweigerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze wettelijke samenwoning werd gevraagd in functie van dhr. D.-I. noch kan de raadsman dit bevestigen op de terechtzitting. Bovendien verklaart dhr. D.-I. dat hij een relatie heeft met verzoekster sinds 2012, hetgeen niet overeenkomt met de datum van de aanvraag van verklaring van wettelijke samenwoning, met name 16 februari 2011. Er blijkt verder uit het administratief dossier niet dat enige stappen werden ondernomen om te kunnen huwen, noch wordt zulks aangetoond. Tenslotte kan verwerende partij worden gevolgd waar zij ter terechtzitting betoogt dat indien de voorgehouden relatie reeds zou bestaan sinds 2012, er redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoekster meer elementen kan voorleggen ter staving van deze partnerrelatie dan enkel een huurcontract en stereotiepe getuigenverklaringen.

3.3.2.6. Inzoverre verzoekster nog verwijst naar het gezinsleven dat zij leidt met de zoon van dhr. D.-I., merkt de Raad op dat niet wordt aangetoond dat dhr. D.-I. een zoon heeft en dat bestaan van deze zoon niet blijkt uit de stukken bij het verzoekschrift noch uit het administratief dossier. Verzoekster verwijst nog naar een “uitgebreide familie” (“famille elargie”) maar concretiseert deze bewering niet verder en legt daarvan ook geen stukken ter staving voor.

3.3.2.7. In het licht van het geheel van de besproken elementen, besluit de Raad dat verzoekster prima facie in gebreke blijft het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele de facto partnerrelatie tussen verzoekster en dhr. D.-I., aan te tonen zodat ook niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met een beschermenswaardig gezinsleven.

Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM of in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet diende plaats te vinden of dat over de voorgehouden partnerrelatie diende te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.3.2.8. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormen van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

In zoverre het beginsel “audi alteram partem”, dit is het hoorrecht als Belgisch beginsel van behoorlijk bestuur geschonden wordt geacht, wijst de Raad er evenwel op dat dit beginsel in zijn Belgische variant dezelfde inhoud heeft als het beginsel in zijn Unierechtelijke variant. (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329) en van toepassing is wanneer het bestuur een beslissing neemt die de belangen van de verzoekende partij op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3.2.9. Verzoekster houdt voor dat zij gehoord had moeten worden omtrent haar voorgehouden gezinsleven in België, met name haar partner, kinderen en uitgebreide familie.

Uit wat hierboven werd besproken met betrekking tot de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, blijkt dat verzoekster *er prima facie* niet in slaagt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont verder niet aan zij enige concrete en dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen, buiten de getuigenverklaringen en het huurcontract, die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven hadden kunnen aantonen en die de besluitvorming van de gemachtigde had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht noch een schending van het algemeen beginsel 'audi alteram partem' wordt *prima facie* aangetoond.

3.3.2.10. Gelet op bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat in bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet.

Het eerste middel, in zoverre gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, is in geen van zijn onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen de tweede bestreden akte, het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van

verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.1.2.1. De verzoekster toont niet aan dat *in casu* een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij vastgehouden is met oog op verwijdering. Verder wordt gewezen op de samenhang tussen het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod, met name dat het bestreden inreisverbod een *accessorium* is van het bestreden bevel met terugleiding naar de grens.

4.1.2.2. *In casu* merkt de Raad op dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens, wordt verworpen. De vraag stelt zich dan ook niet meer of het inreisverbod, als *accessorium* van het bestreden bevel en op grond van het algemeen rechtsbeginsel *accessorium sequitur principale*, moet worden geschorst.

4.1.2.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES